എ.വൈ.ആർ

സൂറ-17

അൽ ഇസ്റാഅ്

قُل لَّوْ كَانَ مَعَهُۥٓ ءَالِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَّٱبْتَغَوْا۟ إِلَىٰ ذِى ٱلْعَرْشِ سَبِيلًا
﴿٤٢﴾

42. പ്രവാചകൻ അവരോടു പറയുക: നിങ്ങൾ പറയുന്നതുപോലെ, അല്ലാഹുവിന്റെ കൂടെ ഇതര ദൈവങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ സിംഹാസനാധിപന്റെ സ്ഥാനത്തെത്താൻ വഴിതേടുമായിരുന്നു.

سُبْحَـٰنَهُۥ وَتَعَـٰلَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾

43. ഈ ജനം ജൽപിക്കുന്നതിൽ നിന്നെല്ലാം പരിശുദ്ധനും അത്യുന്നതനുമാണവൻ.

تُسَبِّحُ لَهُ ٱلسَّمَـٰوَٰتُ ٱلسَّبْعُ وَٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ ۚ وَإِن مِّن شَىْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ
بِحَمْدِهِۦ وَلَـٰكِن لَّا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ ۗ إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾

44. സപ്തവാനങ്ങളും ഭൂലോകവും അവയിലുള്ള ചരാചരങ്ങളൊക്കെയും അവനു സങ്കീർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവന്ന് സ്തുതി കീർത്തനം ചെയ്യാത്ത യാതൊരു വസ്തുവുമില്ല. അവയുടെ സങ്കീർത്തനം പക്ഷേ, നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. സത്യത്തിൽ, അവൻ ഏറെ ദയാമയനും പാപം പൊറുക്കുന്നവനും തന്നെയാകുന്നു.

وَإِذَا قَرَأْتَ ٱلْقُرْءَانَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ حِجَابًا
مَّسْتُورًا ﴿٤٥﴾

45. പ്രവാചകാ, നീ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ നിനക്കും പരലോകവിശ്വാസമില്ലാത്തവർക്കുമിടയിൽ നാം അദൃശ്യമായ മറയിടുന്നു.

وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا ۚ وَإِذَا ذَكَرْتَ
رَبَّكَ فِى ٱلْقُرْءَانِ وَحْدَهُۥ وَلَّوْا۟ عَلَىٰٓ أَدْبَـٰرِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾

46. ഖുർആൻ ഗ്രഹിക്കാനാവാത്തവണ്ണം അവരുടെ മനസ്സുകൾക്ക് ഉറയിടുന്നു, കാതുകൾക്ക് അടപ്പിടുന്നു. ഖുർആനിൽ ഏകനായ വിധാതാവിനെ മാത്രം പരാമർശിച്ചാൽ അവർ നീരസത്തോടെ പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുന്നു.

قُل = (പ്രവാചകൻ അവരോടു)പറയുക　لَّوْ كَانَ مَعَهُۥٓ = അവന്റെ (അല്ലാഹുവിന്റെ) കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ

ءَالِهَةٌ = (ഇതര) ദൈവങ്ങൾ　كَمَا يَقُولُونَ = അവർ പറയുന്നതുപോലെ　إِذًا = എങ്കിൽ, അപ്പോൾ

لَّٱبْتَغَوْا۟ = അവർ നേടുമായിരുന്നു　إِلَىٰ ذِى ٱلْعَرْشِ = സിംഹാസനമുടയവനിലേക്ക്(സിംഹാസനാധിപന്റെ സ്ഥാനത്തെത്താൻ)

سَبِيلًا = വഴി　سُبْحَـٰنَهُۥ = പരിശുദ്ധനാണവൻ　وَتَعَـٰلَىٰ = ഉന്നതനും

عَمَّا يَقُولُونَ = അവർ പറയു(ജൽപിക്കു)ന്നതിൽ നിന്ന്(എല്ലാം)　عُلُوًّا كَبِيرًا = വലിയവർ, അത്യൗന്നത്യം

تُسَبِّحُ لَهُ = അവന്നു സങ്കീർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു　ٱلسَّمَـٰوَٰتُ ٱلسَّبْعُ = സപ്തവാനങ്ങൾ　وَٱلْأَرْضُ = ഭൂമിയും

وَمَن فِيهِنَّ = അവയിലുള്ളതും(ചരാചരങ്ങളൊക്കെയും) وَإِن مِّن شَىْءٍ = യാതൊരു വസ്തുവുമില്ല

إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِۦ = അവന്നു സ്തുതികീർത്തനം ചെയ്യാതെ وَلَـٰكِن = പക്ഷേ لَّا تَفْقَهُونَ = നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല

تَسْبِيحَهُمْ = അവരുടെ സങ്കീർത്തനം إِنَّهُۥ كَانَ = തീർച്ചയായും (സത്യത്തിൽ) അവൻ ആയിരിക്കുന്ന(ആകുന്ന)

حَلِيمًا = ഏറെ ദയാമയൻ غَفُورًا = ഏറെ പാപം പൊറുക്കുന്നവ(നും)നായ

وَإِذَا قَرَأْتَ ٱلْقُرْءَانَ = നീ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്താൽ(ചെയ്യുമ്പോൾ)

جَعَلْنَا = നാം ആക്കി(ഇടുന്നു) بَيْنَكَ وَبَيْنَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ = നിനക്കും പരലോകത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവർക്കുമിടയിൽ

حِجَابًا = ഒരു മറ مَّسْتُورًا = മറക്കപ്പെട്ട, അദൃശ്യമായ وَجَعَلْنَا = നാം ആക്കി(ഇടുന്നു)

عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ = അവരുടെ മനസ്സുക(ൾക്ക്)ളിന്മേൽ أَكِنَّةً = ഉറകൾ(കവറുകൾ)

أَن يَفْقَهُوهُ = അത്(ഖുർആൻ) ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്(ഗ്രഹിക്കാനാവാത്തവണ്ണം)

وَفِىٓ ءَاذَانِهِمْ = അവരുടെ കാതുകളിൽ(കാതുകൾക്ക് ഇടുന്നു) وَقْرًا = ഭാരം(അടപ്പ്)

وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِى ٱلْقُرْءَانِ = ഖുർആനിൽ നീ നിന്റെ വിധാതാവിനെ പരാമർശിച്ചാൽ

وَحْدَهُۥ = അവനെ ഒറ്റക്ക്, ഏകനായ നിലയിൽ (മാത്രം)

وَلَّوْا۟ عَلَىٰٓ أَدْبَـٰرِهِمْ = അവർ അവരുടെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു(പിന്തിരിഞ്ഞു പോകുന്നു) نُفُورًا = നീരസത്താൽ

42-43. ബഹുദൈവത്വം ഒരിക്കലും നിലനിൽക്കാത്തതും നിലനിൽക്കുക സാധ്യമല്ലാത്തതുമായ സങ്കൽപമാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ഈ സൂക്തം. രണ്ടുരീതിയിലാണ് ബഹുദൈവത്വം സങ്കൽപിക്കാനാവുക. ഒന്ന് തുല്യമായ അധികാരങ്ങളും കഴിവുകളുമുള്ള പല ദൈവങ്ങൾ. അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ ഒരു ദൈവവും സമ്പൂർണമായ കഴിവും അധികാരവുമുള്ളവനല്ല എന്നു വരും. ഓരോരുത്തരുടെയും അധികാര ശക്തികൾ മറ്റുള്ളവരുടെ അധികാര ശക്തികളാൽ പരിമിതപ്പെടും. സ്വയം സമ്പൂർണനായ ഒരു ദൈവവുമുണ്ടാവില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആധിപത്യം തുല്യശക്തികളായ വിവിധ അസ്തിത്വങ്ങളിലാണെങ്കിൽ വ്യത്യസ്ത അധികാരകേന്ദ്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ അനിവാര്യമാകുന്നു. പ്രപഞ്ചനാശമായിരിക്കും അതിന്റെ പരിണതി. ഖുർആൻ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്: لَوْ كَانَ فِيهِمَآ ءَالِهَةٌ إِلَّا ٱللَّهُ لَفَسَدَتَا (വാനലോകത്തും ഭൂലോകത്തും അല്ലാഹുവല്ലാതെ വേറെയും ദൈവങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ രണ്ടിന്റെയും സംവിധാനം താറുമാറായതു തന്നെ-21:22).

അത്യുന്നതനായ ഒരു പരമേശ്വരൻ; അവനു താഴെ അവനോളം അധികാരവും ശക്തിയുമില്ലാത്ത കുറെ ദൈവങ്ങൾ വേറെയും. ഇതാണ് രണ്ടാമത്തെ അവസ്ഥ. ഈ ഉപദൈവങ്ങൾ പരമേശ്വരനിൽ നിന്ന് അന്യമായി ഉളവായതാകാം. പരമേശ്വരൻ തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുവാഴിച്ചതുമാകാം. പരമേശ്വരന്റെ ശക്തിക്കും അധികാരത്തിനും അന്യമായി ചില അസ്തിത്വങ്ങളുളവാകുക എന്നത് 'പരമേശ്വരൻ' എന്ന സങ്കൽപത്തിന്റെ നിഷേധമാകുന്നു. അത്തരം അസ്തിത്വങ്ങളുളവാകുന്നുവെങ്കിൽ അവ പരമേശ്വരപദം പ്രാപിക്കാൻ മത്സരിക്കുക സ്വാഭാവികമാകുന്നു. തുല്യശക്തിയുള്ള ദൈവങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്ന കുഴപ്പം അപ്പോഴുമുണ്ടാകും. ഇനി ഉപദൈവങ്ങൾ പരമേശ്വരനിൽ നിന്നുതന്നെ ഉളവായവർ-അവന്റെ സന്തതികളോ സൃഷ്ടികളോ ആണെങ്കിലോ? അതാണ് ജാഹിലീ അറബികളടക്കമുള്ള മിക്ക ബഹുദൈവവിശ്വാസികളുടെയും സങ്കൽപം. അല്ലാഹുവിനെ സിംഹാസനസ്ഥനും കിരീടധാരിയുമായ അത്യുന്നത ആരാധ്യനായി എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. അവനു താഴെ നിരവധി ദേവീദേവന്മാരെയും സങ്കൽപിക്കുന്നു. ഈ ദേവീദേവന്മാർ ദിവ്യത്വത്തിൽ പങ്കാളികളും തങ്ങളുടെ പൂജകരെ പരമേശ്വരനുമായി അടുപ്പിക്കുകയും അവരുടെ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങൾ നേടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാധ്യസ്ഥരുമാണ്. ഈ സങ്കൽപത്തെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുകയാണ്: നിങ്ങൾ പറയുന്നതുപോലെ അല്ലാഹുവിന്റെ കൂടെ വേറെ ദൈവങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഒരു നാളല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു നാൾ അവർ അത്യുന്നതനായ പരമേശ്വരന്റെ സ്ഥാനം പ്രാപിക്കാൻ വഴിതേടുക തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഈ സൃഷ്ടി പ്രപഞ്ചം താറുമാറായിപ്പോകുമായിരുന്നു. നിങ്ങൾ ദൈവിക വ്യവസ്ഥയെ ഭൂമിയിലെ സാമ്രാജ്യങ്ങളോടും സാമ്രാട്ടുകളോടും താരതമ്യം ചെയ്ത് കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതാണല്ലോ ഈ വിഭാവനം. ഈ സാമ്രാജ്യങ്ങളേതെങ്കിലും ഏറെക്കാലം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ? നിലവിലുള്ള അധികാര ശക്തിക്കന്യമായി രൂപം കൊണ്ടതോ അവരിൽ നിന്നുതന്നെ ഉത്ഭവിച്ചവരോ ആയ കലാപകാരികളാൽ അവയോരോന്നും കാലക്രമത്തിൽ ക്ഷയിച്ചസ്തമിക്കുകയോ പുതിയ ജേതാക്കൾക്ക് വഴിമാറിക്കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെ ദൈവത്തിനു പങ്കാളികളോ ബന്ധുക്കളോ സഹായികളോ ആയി വേറെയും ദൈവങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവരും പരമേശ്വരപദത്തിനു വേണ്ടി കലഹിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ സൂര്യൻ ഒരു ദിവസം പോലും അതിന്റെ ഭ്രമണപഥത്തിൽനിന്ന് തെന്നുന്നില്ല. ഭൂമി ഒരിക്കലും അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിൽനിന്ന് തെറ്റുന്നില്ല. അവയെല്ലാം എന്നും ഒരൊറ്റ വിധാതാവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണെന്നതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമാണത്.

ഈ ആളുകൾ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചു സങ്കൽപിക്കുന്ന സാദൃശ്യങ്ങൾക്കും താരതമ്യങ്ങൾക്കുമൊന്നും അവന്റെ അത്യുന്നത ഗുണങ്ങളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

അത്തരം അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കെല്ലാം തികച്ചും അതീതനും പരമപരിശുദ്ധനുമാണവൻ. ഇതാണ് سُبْحَـٰنَهُۥ وَتَعَـٰلَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا എന്ന സമാപന വാക്യത്തിന്റെ താൽപര്യം.

44. ഗീതസങ്കീർത്തനവും ഭജനയുമൊക്കെയാണ് ഭാഷാർഥത്തിൽ تسبيح. അല്ലാഹുവിന്റെ വിശുദ്ധിയെ-അവൻ സകലവിധ ന്യൂനതകൾക്കും അതീതനും പരമപരിശുദ്ധനും അത്യുന്നതനും ആണെന്ന്-വാഴ്ത്തുകയാണ് ഖുർആന്റെ ഭാഷയിൽ تسبيح. ഇതിൽ നിന്നുള്ള വർത്തമാന ക്രിയയാണ് تُسَبِّحُ. തസ്ബീഹിന്റെ സാധാരണ രൂപം 'സുബ്ഹാനല്ലാഹ്' (അല്ലാഹു പരമപരിശുദ്ധൻ) ആണ്. തസ്ബീഹിനെ സ്തുതിയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിൽ ന്യൂനതകളുടെ നിഷേധത്തോടൊപ്പം സദ്ഗുണങ്ങളുടെ സ്ഥിരീകരണവും ഉൾപ്പെടുന്നു. يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِۦ എന്നാൽ അവന്റെ പരമ പരിശുദ്ധിയേയും സർവസൽഗുണ സമ്പൂർണതയേയും വാഴ്ത്തുന്നു എന്നർഥം.

സൂക്തത്തിന്റെ താൽപര്യമിതാണ്: ഒരു പരിമിതവൃത്തത്തിൽ ദൈവം നിങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിരിക്കുകയാണ്. അത് ദുരുപയോഗംചെയ്ത നിങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്നതൊക്കെ ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ ആരോപിച്ചു കൊള്ളുക. പക്ഷേ, ഏഴാകാശവും ഭൂമിയും അവയിലുള്ള സകല ചരാചരങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റെ വിശുദ്ധിയെയും മഹിതഗുണസമ്പൂർണതയെയും പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആ സങ്കീർത്തനം നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. 'നിങ്ങൾ അവയുടെ തസ്ബീഹ് ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല' എന്നു പറഞ്ഞത് നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല എന്ന അർഥത്തിലുമാകാം, നിങ്ങൾക്കത് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്ന അർഥത്തിലുമാവാം. ആദ്യത്തേതനുസരിച്ച്, പ്രാപഞ്ചിക വസ്തുക്കൾ അവയുടെ ധർമം കണിശമായി പാലിച്ചു വാഴുന്നതിനെക്കുറിച്ച്, ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് സ്രഷ്ടാവിന്റെ കലർപ്പറ്റ പരമാധികാരത്തെയും, അന്യൂനമായ കഴിവുകളെയും വാഴ്ത്തുകയാണവയെന്നും മനസിലാക്കാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നില്ല എന്നാണാശയം. രണ്ടാമത്തേതനുസരിച്ച്, സകല ചരാചരങ്ങളും അല്ലാഹുവിന് സങ്കീർത്തനം ചെയ്യുന്നത് നിങ്ങളുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഗോചരമാകുന്നില്ലെങ്കിലും അതു നിരന്തരം നടന്നുവരുന്നുണ്ട് എന്നാകുന്നു താൽപര്യം. പ്രത്യക്ഷമായ കാര്യങ്ങളിലൂടെ പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുകയാണ് فقه. അതിൽനിന്നുള്ള വർത്തമാനക്രിയയാണ് تفقهون. ഈ പദപ്രയോഗം കൂടുതൽ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നത് ആദ്യത്തെ അർഥ കൽപനയാണ്.

മനുഷ്യേതര ചരാചരങ്ങളുടെ 'തസ്ബീഹ്' അക്ഷരാർഥത്തിലുള്ളതോ ആലങ്കാരികാർഥത്തിലുള്ളതോ എന്നതിൽ പൂർവപണ്ഡിതന്മാർ ഭിന്നിച്ചിരുന്നു. ആലങ്കാരികാർഥത്തിലുള്ളതാണെന്നാണ് ഇമാം റാസി ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഒരു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരുടെ നിലപാട്. അതായത് ചരാചരങ്ങൾ വ്യവസ്ഥാപിതമായി ഉളവാകുന്നതും നിലനിൽക്കുന്നതും അവയുടെ ധർമങ്ങൾ പൂർത്തീകരിച്ച് ഇല്ലാതാകുന്നതും അവയുടെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ വിശുദ്ധിയെയും സർവശക്തിയെയും വിളിച്ചോതുന്നു എന്നതിനെയാണ് തസ്ബീഹ് ആയി വർണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചരാചരങ്ങൾ അക്ഷരാർഥത്തിൽ തന്നെ മനുഷ്യർക്ക് ഗ്രഹിക്കാനാവാത്ത രീതിയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സ്തുതി സങ്കീർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഇമാം ഖുർത്വുബിയും മറ്റും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിനുപോൽബലകമായി ഇപ്രകാരം ഒരു നിവേദനവും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: നബി(സ) പറഞ്ഞു: "നൂഹ് അലൈഹിസ്സലാം ആസന്ന മരണനായപ്പോൾ തന്റെ പുത്രന്മാരോടു പറഞ്ഞു: ഞാൻ നിങ്ങളോടിരുവരോടും 'സുബ്ഹാനല്ലാഹി വബിഹംദിഹി' എന്ന കീർത്തനം കൽപിക്കുന്നു. എല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും പ്രാർഥന (സ്വലാത്ത്) ആണത്. അതുവഴിയാണ് എല്ലാ വസ്തുവിനും ജീവിതവിഭവം ലഭിക്കുന്നത്." (അഹ്മദ്, ഇബ്നുമർദവൈഹി). കൂടുതൽ യുക്തിസഹവും പ്രബലവുമായിട്ടുള്ളത് ഇമാം റാസിയുടെയും കൂട്ടരുടെയും വ്യാഖ്യാനമാണ്.

അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച് ബഹുദൈവവിശ്വാസികൾ പുലർത്തുന്ന ഗുരുതരമായ അബദ്ധ സങ്കൽപങ്ങൾ മുന്നിൽവെച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا എന്ന വാക്യം. حليم ന് ദാക്ഷിണ്യമുള്ളവൻ, കനിവുള്ളവൻ, ദയാമയൻ എന്നും ക്ലേശങ്ങളും ദ്രോഹങ്ങളും സഹിക്കുന്നവൻ, ക്ഷമിക്കുന്നവൻ, വിവേകശാലി എന്നും അർഥമുണ്ട്. അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച് ഈ പദം ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത് ആദ്യത്തെ അർഥങ്ങളിലാണ്. മനുഷ്യരെക്കുറിച്ച് രണ്ടർഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കും. ഇവിടെ ആശയമിതാണ്: നിങ്ങളുടെ ഈ നടപടി മാനത്തുനിന്ന് നിങ്ങൾക്കുമീതെ ദൈവശിക്ഷയിറങ്ങാൻ മാത്രം ഗൗരവമുള്ളതാണ്. പക്ഷേ, അപാരമായ ദയാദാക്ഷിണ്യമുള്ളവനും തന്റെ സൃഷ്ടികളുടെ പാപങ്ങൾ ഏറെ പൊറുത്തുകൊടുക്കുന്നവനുമാണ് അല്ലാഹു. നിങ്ങളുടെ ഈ ചെയ്തികളെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങൾക്ക് പുനരാലോചനക്കും വീണ്ടെടുപ്പിനും ഇനിയും അവസരം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണവൻ.

45-46. ഇസ്‌ലാമിനോടുള്ള ജനങ്ങളുടെ എതിർപ്പിന്റെ പ്രധാന കാരണം അന്ധമായ ബഹുദൈവവിശ്വാസമാണെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ അർഥശൂന്യത വ്യക്തമാക്കുകയായിരുന്നു മുൻ സൂക്തങ്ങളിൽ. ഖുർആനിനോടുള്ള അവരുടെ നിഷേധാത്മക സമീപനവും അതിന്റെ കാരണവുമാണ് ഈ സൂക്തങ്ങൾ പരാമർശിക്കുന്നത്. 41-ാം സൂക്തത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, എല്ലാവർക്കും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും വിധം ഖുർആനിൽ ജീവിതയാഥാർഥ്യങ്ങൾ ലളിതമായും വിശദമായും ആവർത്തിച്ചു ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. സത്യം ഗ്രഹിക്കണമെന്ന താൽപര്യത്തോടെ, മുൻധാരണകളില്ലാതെ അതിനെ സമീപിക്കണമെന്നു മാത്രം. പക്ഷേ, സത്യനിഷേധികൾ ആവിധം സമീപിക്കാൻ തയാറാകുന്നില്ല. ഖുർആൻ സംസാരിക്കുന്നത് ഏകദൈവത്തെയും മരണാനന്തരജീവിതത്തെയും കുറിച്ചാണല്ലോ. മരണത്തോടെ മനുഷ്യൻ എന്നെന്നേക്കുമായി ഇല്ലാതാകുന്നുവെന്നും പിന്നെ ഒരു പരലോകമോ ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പോ ഇല്ലെന്നുമാണവർ കരുതുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വമെന്നപോലെ പരലോകത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന ഖുർആനും അവർ ഗ്രഹിക്കാനോ അംഗീകരിക്കാനോ സന്നദ്ധരല്ല. പ്രവാചകൻ അനിഷേധ്യമായ ദൈവിക സത്യങ്ങളും ജീവിത പ്രമാണങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾ കേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ അതു ഗ്രഹിക്കാനാവാത്ത വണ്ണം അവർക്കും അദ്ദേഹത്തിനുമിടയിൽ അവരുടെ പരലോക നിഷേധവും ബഹുദൈവവിശ്വാസവും അദൃശ്യമായ മതിൽക്കെട്ടായി ഉയർന്നുനിൽക്കുകയാണ്. حِجَابًا مَّسْتُورًا മറക്കപ്പെട്ട (അദൃശ്യമായ) മറ കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ഭൗതികമായ കാഴ്ചയെയോ

കേൾവിയെയോ തടയുന്ന മറയല്ല, കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ യാഥാർഥ്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു പ്രതിബന്ധമാകുന്ന അവിശ്വാസത്തെയും അന്ധവിശ്വാസത്തെയും വർണിക്കുന്ന രൂപകമാണിവിടെ. മനസ്സുകളുടെ ഉറയായും കാതുകളുടെ അടപ്പായും വർണിച്ചിരിക്കുന്നതും അതുതന്നെയാണ്. كنان ന്റെ ബഹുവചനമായ أَكِنَّةً വസ്തുക്കൾ മറച്ചുസൂക്ഷിക്കുകയും മറ്റുള്ളവയുമായി സമ്പർക്കം തടയുകയും ചെയ്യുന്ന സഞ്ചി, ഉറ, പുറംതോട് തുടങ്ങിയവയാണ്. അസ്ത്രങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന ആവനാഴിക്ക് كِنَانَة എന്നുപറയും. أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ എന്നവാക്യം كراهيةً ان يفقهوه അതു ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് വെറുപ്പാലുള്ള ഉറകളിട്ടിരിക്കുന്ന എന്നും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ വെറുപ്പിന്റെയും അടിസ്ഥാനം ബഹുദൈവത്വവും പരലോകനിഷേധവും തന്നെയാണ്. وَفِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا ക്ക് ശേഷം ان يسمعوه കേൾക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അല്ലെങ്കിൽ കേൾക്കുന്നതിന് വെറുപ്പാലുള്ള എന്നൊരുവാക്യം വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സന്ദർഭത്തിൽനിന്ന് ആശയം സ്വയം വ്യക്തമാകുന്നതുകൊണ്ടാണത്. وَقْرًا നെ ഭാരം എന്ന അർഥത്തിലെടുക്കുമ്പോൾ ഖുർആൻ കേൾക്കുന്നത് അവർക്ക് വലിയ ഭാരമാണ് എന്നാകും ആശയം. പരലോകനിഷേധത്തോടൊപ്പം ഏകദൈവത്വത്തിന്റെ നിഷേധവും അവരെ ഖുർആനിൽനിന്നകറ്റുവെന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയാണ്.

وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِى ٱلْقُرْءَانِ وَحْدَهُۥ وَلَّوْا۟ عَلَىٰٓ أَدْبَٰرِهِمْ نُفُورًا എന്ന വാക്യം. وحد (ഒറ്റയായി) എന്ന ക്രിയയുടെ മൂലമാണ് وَحْدَ. ഇവിടെ അത് അവസ്ഥാ സൂചകമായിട്ടാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവൻ ഏകനായ നിലയിൽ അല്ലെങ്കിൽ അവനെ മാത്രമായി പരാമർശിച്ചാൽ എന്നർഥം. പരമേശ്വരനെ പരാമർശിക്കുമ്പോൾ സഹദൈവങ്ങളെയും ഉപദൈവങ്ങളെയും കൂടി പരാമർശിക്കണം. പരമേശ്വരനെ ഓർത്തില്ലെങ്കിലും ഓർക്കപ്പെടേണ്ട പൂജ്യരാണവർ. അവരെ സ്മരിക്കാതെ ഏകദൈവത്തെ മാത്രം സ്മരിക്കുന്നത് ആ ആരാധ്യരെ അവഗണിക്കലും അപമാനിക്കലുമാണ്. ഇതായിരുന്നു അവരുടെ നിലപാട്. അതുകൊണ്ട് ഉപദൈവങ്ങളെ അനുസ്മരിക്കാതെ ഏകദൈവത്തെ മാത്രം സ്മരിക്കുന്നത് അവർക്ക് ചതുർഥിയായിരുന്നു. അതുകേട്ടാൽ 'ഓ ഇവന് എപ്പോഴും എല്ലാറ്റിനും ഒരല്ലാഹു മാത്രം' എന്ന ഭാവത്തിൽ അവർ അകന്നുപോകും. ബഹുദൈവത്വപരമായ ആശയങ്ങളാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ടവരുടെ പൊതുസ്വഭാവമാണിത്. അല്ലാഹുവിനെ സ്മരിച്ചില്ലെങ്കിലും ഔലിയാക്കളേയും പുണ്യപുരുഷന്മാരേയും സ്മരിക്കണം. അല്ലാഹുവിനെ സ്തുതിച്ചില്ലെങ്കിലും അവരുടെ മദ്ഹ്(മഹത്വം) പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. നമസ്കാരവും നോമ്പും ഉപേക്ഷിച്ചാലും മാല-മൗലിദുകളും നേർച്ചകളും ഉപേക്ഷിച്ചുകൂടാ. അതിലൊന്നും താൽപര്യമില്ലാതെ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുകയും അവനോടുമാത്രം പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ പുണ്യാത്മക്കളെ അനാദരിക്കുന്ന ധിക്കാരികളാണ്. മൺമറഞ്ഞ മഹാന്മാരുടെ വാക്കുകളും കർമങ്ങളുമാണ് വലിയ പ്രമാണം. അതിനെതിരെ ഖുർആനും സുന്നത്തും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയാൽ അവർ പറയും: ഓ, ഇവന്മാർക്ക് എന്തിനും ഏതിനും ആയത്തും ഹദീസും മതി. പാരമ്പര്യ സമ്പ്രദായം വേണ്ട, പൂർവികരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ വേണ്ട, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വേണ്ട; ഈ രീതിയിൽ വെറുപ്പ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവർ മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിലുമുണ്ട്.

സൂറഃ അൽബഖറഃ 7-ാം സൂക്തത്തിൽ

خَتَمَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ ۖ وَعَلَىٰٓ أَبْصَٰرِهِمْ غِشَٰوَةٌ ۖ

(അല്ലാഹു അവരുടെ മനസ്സുകളും കാതുകളും അടച്ചുമുദ്രവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവരുടെ കണ്ണുകൾക്കും മൂടി വീണിരിക്കുന്നു) എന്ന വാക്യത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച ദൈവിക നടപടിയുടെ മറ്റൊരു ഭാഷ്യമാണ് وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا. ഈ നടപടിക്രമം പ്രസ്തുത സൂക്തത്തിനു താഴെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. حِجَابًا مَّسْتُورًا നെ ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അക്ഷരാർഥത്തിലുള്ള അദൃശ്യമതിലായിത്തന്നെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്ന പ്രവാചകനും അവിശ്വാസികൾക്കുമിടയിൽ ഒരു തിരസ്കരണിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണവർ പറയുന്നത്. അപ്പോൾ പ്രവാചകനെ അവർ കാണുകയോ ഖുർആൻ പാരായണം കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. ഈ വ്യാഖ്യാനം ബാലിശമാണ്. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചിരുന്നു എന്നതിന് പ്രാമാണികമായ രേഖകളില്ല. കൂടാതെ അവിശ്വാസികൾ പ്രവാചകനെ കാണുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഖുർആൻ മനസ്സിലാക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യാത്തതിന്റെ പേരിൽ അവർ ആക്ഷേപാർഹരാകുന്നതെങ്ങനെ?! ■